

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 919/2022
27.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Николе Дмитрића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 147/20 од 25.01.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 102/22 од 10.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Николе Дмитрића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 147/20 од 25.01.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 102/22 од 10.06.2022. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 147/20 од 25.01.2022. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривима због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, за које су им изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се исте неће извршити, уколико окривљени у времену проверавања од две године по правноснажности пресуде, не изврше ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени су обавезани да на име судског паушала плате износ од 15.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка, солидарно плате износ од 28.644,91 динара, и то окривљени АА износ од 5.000,00 динара, а окривљени ББ износ од 12.000,00 динара, те да у корист буџетских средстава тужилаштва, на име трошкова кривичног поступка солидарно уплате износ од 10.000,00 динара, а оштењом ВВ и ГГ, на име трошкова кривичног поступка, исплате износ од 309.375,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Оштећени ВВ и ГГ су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 102/22 од 10.06.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, адвоката Николе Дмитрића, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 147/20 од 25.01.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Никола Дмитрић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП „због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП“, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и оптужене ослободи од оптужбе за кривично дело које им се оптужним актом ставља на терет.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости указује на то да у конкретном случају нису остварени сви елементи бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, а с обзиром да се из чињеничног утврђења у побијаним пресудама не може извести закључак да је критичном приликом дошло до „тежег“ ремећења јавног реда и мира, те да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а с тим у вези је погрешно примењен закон и учињена повреда закона из члана 439. тачка 2), иако се у поднетом захтеву иста повреда не нумерише.

Према ставу одбране, из образложења првостепене пресуде произилази закључак суда да су окривљени теже реметили јавни ред и мир, при чему као одлучну чињеницу за постојање квалификације „тежег ремећења јавног реда и мира“ суд наводи утврђену чињеницу да су тројица момака која су се налазила за шанком „напустила локал када је сукоб започео негодовањем окривљеног ББ због јакне“, као и чињеницу да је и „сведок ДД кога је окривљени АА ударио у пределу главе искористио моменат да напусти локал“ и да су „сви они изашли из локала јер су страховали за своју безбедност“, што је даље на овако утврђено чињенично стање имплицирало и погрешну примену материјалног права, јер су код правне квалификације предметног кривичног дела цењене погрешне одлучне чињенице.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Наиме, из законског описа бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ произилази да су битна обележја овог кривичног дела – радња извршења која се може састојати у предузимању неке од алтернативно предвиђених делатности: вређању другог, злостављању другог, вршењу насиља према другом, изазивању туче, дрском или безобзирном понашању и последица дела која се може

састојати или у значајнијем угрожавању спокојства грађана или у тежем ремећењу јавног реда и мира, док је субјективно обележје бића предметног кривичног дела умишљај. Квалификовани облик овог кривичног дела (став 2), између осталог постоји када је при извршењу основног облика дела из става 1. члана 344. КЗ, неком лицу нанесена лака телесна повреда, дакле, лака телесна повреда као квалификаторни елемент мора бити нанета за време вршења насилничког понашања, при чему није релевантно да ли је нанета лицу према коме је вршено насилничко понашање или неком другом лицу. Код овог тежег облика радње извршења кривичног дела насилничко понашање, наношење лаке телесне повреде је квалификаторни елемент обухваћен умишљајем окривљеног.

У конкретном случају, а према чињеничном опису кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, утврђеном у ставу III изреке првостепене пресуде, за које кривично дело су окривљени АА и ББ правноснажно оглашени кривим и осуђени, између осталог је наведено да су окривљени били свесни да предузимајући описане радње (злостављајући оштећене, изазивајући тучу и вршењем насиља према другом, као радњама извршења) теже ремете јавни ред и мир, на начин описан у изреци првостепене пресуде, при чему је оштећени ЂЂ том приликом задобио лаке телесне повреде у виду нагњечења са крвним подливом левог уха, огуљотине усана и врата, грудног коша и леве подлактице, исекотине десне шаке, иако су били свесни да на описани начин теже ремете јавни ред и мир, као и да оштећенима могу нанети лаке телесне повреде, што су и хтели и били свесни да је њихово дело забрањено.

С обзиром да се догађај одиграо у угоститељском објекту, у центру града, којом приликом су тројица гостију напустила локал осећајући се угроженим због описаног понашања окривљених, све изнете чињенице и конкретно описане радње које су предузели окривљени, указују да се у конкретном случају радило о тежем ремећењу јавног реда и мира, као једној од последица радње овог кривичног дела, при чему се закључак да ли се неко осетио угроженим или не, не може ценити по субјективном ставу окривљеног, већ по објективним критеријумима везаним за предметни догађај, а о чему се другостепени суд у вези жалбених разлога детаљно изјаснио на страни 3. став шест до девет и страни 4. став један до пет другостепене пресуде, па Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне разлоге другостепеног суда за оцену изнетих жалбених навода као неоснованих и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Следствено наведеном, по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе правилно применили закон, оглашавајући окривљене кривима за квалификовани облик кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези са ставом 1, у вези са чланом 33. КЗ, па се наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљених о повреди закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, не могу прихватити као основани, а с тим у вези се не могу прихватити као основани ни наводи којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У поднетом захтеву се надаље наводи да суд није дао јасне и потпуне разлоге у чему се огледа „теже“ ремећење јавног реда и мира, односно зашто је радњу извршења квалификовао баш као „теже“ ремећење јавног реда и мира. Изнетим наводима,

бранилац окривљених суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, иако исту не нумерише.

Поред изнетог, бранилац окривљених АА и ББ, указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да се на основу утврђених чињеница радње окривљених не могу квалификовати као „теже“ ремећење јавног реда и мира, те да је суд пропустио да утврди чињенице које су од значаја за доношење одлуке, а на које је одбрана указивала, везано, између осталог и за исказе појединих сведока. Такође суд, а према наводима захтева за заштиту законитости, не даје разлоге због којих је закључио да су окривљени поступали са умишљајем, чиме је повређена одредба из члана 27. КЗ.

Међутим, повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић